

НИКОЛАЙ ХАЙТОВ
СЛАВАТА НА ВЪРХОВЕТЕ

chitanka.info

Чилтепе и Говедарника са два върха от едно родопско било. Чилтепе е най-високият между всички. Гористият му конус се издига плавно — строен, величествен и внушителен, а Говедарника подсмърча в полите му сред калабалъка — третостепенни върхове, от които повечето нямат име.

„Чилтепе“ значи яребичен връх. Романтика и чистота! Говедарника е название скорошно, пасли са там селските говеда. Торили нивата, полежали и заедно с тора оставили на върха своето име.

Историята на няколко пъти споменава Чилтепе: във връзка с хайдутите и битки. Разправят се легенди, песни се пеят за хайдутите и за техния горски побратим — Чилтепе. За Говедарника няма никаква песен. Легендите тихомълком го подминават, те удостояват с внимание само величественото и романтичното, а епосът гони височините.

А Чилтепе е не само величествен, но и горд. Защото първите ласки на зората получава той. Първите лъчи на слънцето се подаряват нему. Към него са отправени и последните прощални поздравии на деня. От изгрев до залез слънцето се върти все около него; топли ту едната му, ту другата му кълка. А Говедарника през целия ден се тули в дългата му сянка и само преди залез получава малко светлина — уморена, коса, наумяваща за милостиня.

Така е и с дъждовете, и с всичките природни блага, предназначени да направят земята щастлива. Чилтепе пръв си натопява челото в росата, от дъжда пие колкото си иска — защото дъждовете се препъват най-напред в Чилтепе. А Говедарника... Той се намокря само когато завали тихият, кроткият небесен дъжд.

И всичко това е само защото при бурните въздишки на земята на Чилтепе корицата се оказала по-тънка и слаба, та отхвърчала на възбог. Но ветровете за това не питат; слугуват на по-високия, облизват го, решат го, чешат го и на пета му се въртят. Ниските върхове — и те! Огледайте се наоколо Чилтепе, вижте ги тия самодоволни боляри, които се кланят на царя. Един си е подложил гърба, друг си е понавел врата, а трети с глава подпира. Пък се надуват: „Вижте, ние сме царски другари!“

Говедарника стои настрана. Долу, в сянката. Достъпен за хора и говеда, свит и срамежлив. Елите са го подминали, бориците са го пренебрегнали, дъбовете го намират за много твърд, буките за много

сух. Само габрите са се опрели на Говедарника със своите корави стъбла и топли сърца. Сиви и скромни, те едвам си шепнат, докато по Чилтепе елите фучат, реват и разнасят от било на било славата на най-високия.

Но ето че веднъж се случи нещо неочаквано. Пристигна човек с раница и чукче. Изплаши сойките в подножието на Говедарника и зачопли нещо по скалите. Върховете не го забелязаха, само потокът видя лицето му, когато дойде по пладне да се напие с вода — потно лице, обрадвано с ликуващи очи.

Шипките цъфтяха, когато си отиде той. Зрееха, когато се върна с миньори. Те носеха барамини, телени въжета, палатки, търнокопи и барут. Просякоха пътя, забиха сонди в дъното на Говедарника и започнаха да вадят оттам лъскави буци руда.

Сред пущинака се извиха асфалтови шосета, но те не водеха за Чилтепе, а за Говедарника. Забръмчаха камиони, но те не се отправяха за Чилтепе, а за Говедарника. „Говедарника“ — изведнъж се понесе от уста на уста. „Говедарника“ — изведнъж прогърмя. Геолозите го коронясаха на своите карти с червени колелца. Географите побързаха да измерят височината му, фотожурналистите го фотографираха. На неговото име, което още миришеше на пресен говежди тор, кръстиха най-напред един забой, след това един рудник и най-сетне — цял руднопромишлен район. Старите гръмки имена се свиха и смълчаха пред новото и славно име, докато най-сетне един кантонер свали дървената табелка с надпис „Чилтепе“ и я смени с нова, по-красива и голяма, с надпис „За Говедарника“.

Трепна Чилтепе, наранен и разлютен. Наежи се, разтърси грива и зарева: „Но как така? Аз подпирам небето, аз съм по-висок!“

Говедарника сякаш нищо не чу и не видя. Завиваше пак с габрова шума сухите си рамене и обираше трохите на лъчите, когато се търкулнеше към залез небесната софра. И даваше буците кристал, които беше носил в утробата си още от зората на Земята — за да се превърне тя в метални птици, във вагони, в жици.

В стъпала към звездите.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.